

dne 3. května 1931 nabyla práv, nanejvýš, co se týče toho, co připadlo z rozvrhované náhrady vlastníku (§ 61 náhr. zák.), nelze dodatečně, jak bylo navrženo, rozvrhové usnesení změnit. Státní pozemkový úřad souhlas s navrženou změnou neprohlásil a rekursnímu soudu je přisvědčiti, že v tom, že Státní pozemkový úřad vzal zpět námitky proti změně při roku dne 30. října 1933, jeho souhlas spatřován býti nemůže. Mylný je názor dovolacích rekurentů, že podle § 56 ex. ř., ježto Státní pozemkový úřad při roku dne 30. října 1933 nesouhlas neprohlásil, platí o něm, že s návrhem souhlasil, a rovněž mylný je názor dovolacích rekurentů, že nepodav odpor v rozvrhovém řízení, pozbyl Státní pozemkový úřad podle § 234 ex. ř. právo k rekursu. Podle ustanovení § 47 náhr. zákona provádí se rozvrh přejímací ceny v řízení nesporném a jen co se týče otázek hmotněprávních platí zásady exekučního řádu o rozvrhu nejvyššího podání za nemovitosti prodané v dražbě. Nelze proto použití formálních předpisů §§ 56 a 234 ex. ř. (sb. n. s. 8361, 8494). Podotknouti jest, že Státní pozemkový úřad nebyl podle § 26 zák. o nesp. řízení vyzván, aby se při roku nebo do určité lhůty o návrhu na změnu rozvrhového usnesení vyjádřil, jinak že se bude míti za to, že s návrhem souhlasí.

Čís. 13860.

Bylo-li v dražbě prodáno jako celek jediné knihovní těleso, jehož spoluvlastnické podíly byly různě zatíženy celkovými a dílčími hypotekami, nepřichází v úvahu ustanovení § 238 ex. ř. a nelze obdobně použití ustanovení § 222 ex. ř. Nejvyšší podání za celou nemovitost jest rozdělit na části odpovídající spoluvlastnickým podílům různě zatíženým a přikázati pak věřitelům, kteří mají zástavní právo k celku, jejich pohledávky z celé rozvrhované podstaty skládající se z jednotlivých dílčích podstat, dílčím přednostním nebo hypotekárním věřitelům však jen z příslušných podstat dílčích, při čemž vždy jest dbáti toho, co z dotčené dílčí podstaty již dříve bylo přikázáno.

(Rozh. ze dne 19. října 1934, R I 1146/34.)

Nemovitost náležející z polovice Emilu R-ovi a z polovice Almě R-ové byla různě zatížena. Na celé nemovitosti vázly pohledávky spořitelny v D. (pol. 1.) a spořitelního spolku v P. (pol. 2.), na polovici Almy R-ové dále pohledávka banky G. (pol. 3.) a na polovici Emila R-a pohledávka berního úřadu v D. (pol. 3.). V exekuční dražbě byla prodána celá nemovitost. Rozvrhuje nejvyšší podání nepřikázal soud první stolice v přednostním pořadí z polovice náležející Emilu R-ovi pohledávky Všeobecného pensijního ústavu a Okresní nemocenské pojišťovny. Rekursní soud přikázal tyto dvě pohledávky v přednostním pořadí z polovice Emila R-a a důsledkem toho přikázal bance G. z polovice Almy R-ové jen 10.608 Kč 25 h a bernímu úřadu z polovice Emila R-a jen 6003 Kč. V otázce, o niž tu jde, uvedl v důvodu: Z polovice Emila R-a bylo ještě rozvrhnouti částku 44.047 Kč 75 h a z polovice Almy R-ové částku 70.945 Kč 85 h, pročež pohledávku spořitelny v P. [II. 1.)] a pohledávku spořitelního spolku v P. bylo po-

dle § 222 ex. ř. přikázati poměrně tak, že z polovice Emila R-a připadlo na pohledávku spořitelny v P. 28.313 Kč 05 h a na pohledávku spořitelního spolku v P. 9.731 Kč 70 h, kdežto z polovice Almy R-ové připadlo na pohledávku spořitelny v P. 45.343 Kč 40 h a na pohledávku spořitelního spolku v P. 14.994 Kč 20 h. Tím se snížily zbytky nejvyššího podání z polovice Emila R-a pro berní úřad v D. na 6003 Kč a z polovice Almy R-ové pro banku G. na 10.608 Kč 25 h.

Nejvyšší soud vyhověl částečně dovolacímu rekursu banky G. a změnil napadené usnesení tak, že přikázal této knihovní věřitelce místo 10.608 Kč 25 h částku 16.611 Kč 25 h, kdežto stát se svou knihovní pohledávkou vyšel na prázdno.

Důvody:

Pokud stěžovatelka banka G. napadá usnesení rekursního soudu proto, že při rozvrhu bylo postupováno podle § 222 ex. ř., jest její dovolací rekurs oprávněn. V dražbě bylo prodáno jediné knihovní těleso, jehož spoluvlastnické podíly byly různě zatíženy celkovými a dílčími hypotekami, a bylo prodáno jako celek. Neběží tu tedy o zástavní práva společně (simultanně) váznoucí na několika knihovních tělesech. V takovém případě nepřichází v úvahu ustanovení § 238 ex. ř. při rozvrhu výtěžku dražebního, poněvadž tento předpis upravuje jen případ, jde-li o dražbu jednotlivých spoluvlastnických podílů usedlosti, nevztahuje se však na dražbu celého knihovního tělesa, knihovně připsaného několika spoluvlastníkům. Nelze proto v souzeném případě obdobně použít § 222 ex. ř., nýbrž jest nejvyšší podání za celou nemovitost rozdělit na části odpovídající spoluvlastnickým podílům různě zatíženým a přikázati věřitelům, kteří mají zástavní právo k celku, jejich pohledávky z celé rozvrhované podstaty, skládající se z jednotlivých podstat dílčích, dílčím přednostním nebo hypotekárním věřitelům však jen z příslušných podstat dílčích, při čemž vždy jest dbáti toho, co z dotčené dílčí podstaty již dříve bylo přikázáno (v témže smyslu řeší tuto otázku Neumann-Lichtblau, Komentář k exekučnímu řádu, třetí vydání, str. 758, Beisser v G. Z. 1904 čís. 47, R. S. v G. Z. 1904 čís. 45 a rozhodnutí nejvyššího soudu vídeňského ze dne 1. prosince 1903 čís. 16.825 uveřejněné v Právniku, ročník 1904, str. 286; srovnej také zásady vyslovené v rozh. čís. 3086 a čís. 13.414 sb. n. s.).

Podle těchto zásad bylo rozvrh provést takto:

Z nejvyššího podání	142.100 Kč
jest předem sraziti částku	208 Kč 30 h,
připadající v pořadí výsadním na daň pozemkovou a na převodní poplatek z celé nemovitosti.	
Ze zbytku	141.891 Kč 70 h
připadá na spoluvlastnickou polovici Emila R-a	70.945 Kč 85 h.

Z této podstaty obdrží:

Všeobecný pensijní ústav v Praze	2.880 Kč 50 h
a okr. nemocenská pojišťovna v D.	24.017 Kč 60 h
celkem	26.898 Kč 10 h
takže z této podstaty zbývá	44.047 Kč 75 h
a s připočtením podstaty za polovici Almy R-ové	70.945 Kč 85 h
činí zbývající rozdělovaná podstata dohromady ještě	114.993 Kč 60 h.

Z toho obdrží v knihovním pořadí spořitelna v D. 73.656 Kč 45 h a spořitelní spolek v P. 24.725 Kč 90 h, takže zbývá 16.611 Kč 25 h, a to jen z polovice Almy R-ové, ježto polovice Emila R-a jest již vyčerpána předchozími přídělky na jeho spoluvlastnickou polovici připadajícími, a ježto se z této polovice nedostává na poslední pohledávku (spořitelního spolku v P.) ještě částka 5.143 Kč 42 h.

Zbytek nejvyššího podání 16.611 Kč 25 h bylo proto přikázati stěžovateli bance G., kdežto stát se svou pohledávkou na daních, knihovně zaznamenanou pod pol. 3 pouze na spoluvlastnické polovici Emila R-a, vychází na prázdno. Rozdělení se stalo podle předpisů § 233 první odstavec a § 234 odstavec 2 ex. ř. hned v rozhodnutí o dovolacích rekursech.

Čís. 13861.

Soud, povolující exekuci na základě říšskoněmeckého rozsudku proti říšskoněmeckému příslušníku, nemusí zkoumati, zda obsílka nebo opatření, jímž byl spor zahájen, bylo mu doručeno podle § 328 čís. 2 něm. civilního soudního řádu. To platí tím spíše při exekucích na základě exekučních titulů říšskoněmeckých nebo československých směřujících proti příslušníkům jiných států než Československa a Německa.

(Rozh. ze dne 19. října 1934, R I 1183/34.)

Návrh říšskoněmecké banky, by byla na základě říšskoněmeckého exekučního titulu povolena exekuce proti holandské společnosti soud prvního stádu zamítl. Rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Prvý soud zamítl exekuční návrh především z toho důvodu, že vymáhající strana neprokázala, že se doručení žaloby stalo podle § 328 čís. 2 něm. s. ř. Podle tohoto předpisu, který byl vyhlášen vládní vyhláškou ze dne 25. června 1924 čís. 131 sb. z. a n., nevykonávají německé soudy rozsudky vydané čsl. soudy, když žalovanému, který podlehl a který je německým příslušníkem a nevstoupil do sporu, nebyla obsílka neb opatření, jímž byl spor zahájen, doručena ani osobně ve státě procesního soudu ani právní pomocí se strany německé. Z toho je vidno, že německé soudy žádají důkaz o doručení k vlastním rukám shora uvedeným způsobem jen v případech, kde žalovaný nevstoupil do sporu a byl německým státním příslušníkem. Není-li německým státním příslušníkem, nežádají německé soudy důkaz o osobním doručení obsílky, kterou se spor zahajuje. Mohou proto čsl. soudy, jde-li o povolení exekuce na základě rozsudků vydaných v Německu žádati důkazy o osobním doručení obsílky, kterou byl spor zahájen jen v případech, kde žalovaný nevstoupil do sporu a byl čsl. příslušníkem. V jiných případech toho důkazu třeba není. V souzeném případě je žalovaným firma M. v Amsterdamu. Státní příslušnost obchodních společností řídí se jejich sídlem. Jest tudíž žalovaná strana v daném případě příslušnicí holandskou, nikoli československou. Nebylo proto třeba v souzeném případě zkoumati, zda